

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. Кърджали, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, III СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Вергиния Еланчева

при участието на секретаря Симона Иванова
като разгледа докладваното от Вергиния Еланчева Административно
наказателно дело № 20225140200805 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № ***/29.06.2022 г., издадено от Директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Пловдив, с което на А. Б. Е. с ЕГН *****, адрес ***, за извършено нарушение по чл.50, ал.1, т.5 б.,г“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 217.5 лв. на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ.

Жалбоподателят А. Б. Е. намира издаденото наказателно постановление за незаконосъобразно. Твърди, че не е извършил процесното нарушение, поради което не правилно била ангажирана отговорността му. В производството по установяване на нарушението и съставяне на АУАН и наказателното постановление били допуснати съществени процесуални нарушения. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени изцяло атакуваното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. Твърди, че неправилно била приложена разпоредбата на чл.42, ал.1, т.3 от ЗАНН. Актосъставителят и наказващият орган неправилно посочили 03.05.2021 г. като дата на извършване на нарушението. Това било понеделник и първи работен ден за администрацията, но в ЗДДФЛ нямало законова разпоредба, по силата на която данъчната декларация да се подава само в работен ден. Според чл.53, ал.7 от ЗДДФЛ годишната данъчна декларация на самоосигуряващо се лице се подавала само по електронен път. Възможност за подаване на декларация имало и преди 03.05.2021 г., съответно това не била датата на нарушението. Посочената в акта и наказателното постановление дата

30.04.2021 г. също не можело да се квалифицира като дата на нарушението, тъй като към тази дата жалбоподателят имал възможност да подаде декларация. Датата на нарушението била задължителен реквизит и неправилното ѝ посочване съставлявало съществено нарушение на процесуалните правила. Затова моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Административнонаказващият орган в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт, който моли съдът да потвърди наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Сочи, че същото е постановено при спазване на материалния и процесуалния закон. Наказващият орган правилно обсъдил събраните доказателства и определил наказание в минималния предвиден размер. Изтъква още, че когато крайният срок за подаване на декларацията се падал в почивен ден, то за краен срок се смятал първият работен ден. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Районна прокуратура-Кърджали, редовно призована за съдебното заседание на основание чл.62 от ЗАНН, не се представлява.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В периода от 17.08.2021 г. до 17.02.2022 г. свидетелят М. Т.-инспектор по приходите в ТД на НАП-Пловдив, Офис Кърджали, извършил проверка на факти и обстоятелства, касаещи Амбулатория за индивидуална практика за първична дентална помощ (***)-,,*****“ ЕООД, представлявано от жалбоподателя А. Б. Е.. При извършената проверка било установено, че жалбоподателят като физическо лице през 2019 г. и 2020 г. е получил парични заеми от дружеството (***)-,,*****“ ЕООД. Така по Договор за паричен заем от 20.12.2019 г., сключен с посоченото дружество в качеството му на заемодател, А. Б. Е. получил заем от 22 175 лв. По Договор за паричен заем от 20.12.2020 г., сключен отново с (***)-,,*****“ ЕООД като заемодател, жалбоподателят получил заем от 50 000 лв. Свидетелят Т. констатирал, че паричните заеми, които възлизали в общ размер на 72 175 лв. не били погасени изцяло или частично през 2020 г. Затова жалбоподателят следвало да ги декларира в годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, в Приложение № 11 - предоставени/получени парични заеми. При направената справка в програмен продукт на НАП-СУП се установило, че А. Е. не е подал годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020 г. и съответно не е декларира остатъка по получените заеми в общ размер на 72 175 лв., непогасени през 2019 г. и 2020 г., в законоустановения срок. Крайният срок за деклариране на получените заеми бил 30.04.2021 г., съгласно чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Извършената проверка била документирана в Протокол № *****/17.02.2022 г. По този повод на 08.03.2022 г. свидетелят М. Т. съставил срещу А. Б. Е. акт за извършено на 03.05.2021 г. административно нарушение по чл.50, ал.1, т.5 б.,„г“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Актът бил съставен в присъствие на жалбоподателя, който го подписал и получил без възражение. На 29.06.2022 г. наказващият орган издал атакуваното постановление, с което на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ наложил на А. Б. Е. административно наказание „глоба“ в размер на 7 217.5 лв. за нарушение по чл.50, ал.1, т.5 б.,„г“ вр. чл.53, ал.1 от

ЗДДФЛ. В наказателното постановление също било посочено, че административното нарушение е извършено на 03.05.2021 г.

Изложената фактическа обстановка се установява след анализ на показанията на свидетелите М. Т. и Е. Ч.; Акт за установяване на административно нарушение от 08.03.2022 г.; Протокол № *****/17.02.2022 г.; Оборотна ведомост на ***-„****“ ЕООД от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г.; Договор за паричен заем от 20.12.2019 г.; Договор за паричен заем от 20.12.2020 г.; Годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ от 14.03.2022 г.; Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Настоящата жалба е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за нарушение на чл.50, ал.1, т.5 б.,г“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. Съгласно разпоредбата на чл.50, ал.1, т.5 б.,г“ от ЗДДФЛ, местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за предоставените/получените парични заеми, както следва: б.,г“ - непогасените към края на данъчната година остатъци от получени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, с изключение на получените кредити, предоставени от кредитни институции по смисъла на Закона за кредитните институции, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв. Посоченият текст на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ гласи, че годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, с изключение на годишната данъчна декларация за лицата по чл.51, ал.1, която се подава в срок от 1 март до 30 юни на годината, следваща годината на придобиване на дохода. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят А. Б. Е. действително е осъществил състава на вмененото му нарушение по чл.50, ал.1, т.5 б.,г“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ. По силата на договори, сключени с (***)-„****“ ЕООД, същият през 2019 г. и 2020 г. получил парични заеми в общ размер на 72 175 лв., които не е декларира в срок. При липсата на доказателства за погасяване на тази сума към края на 2020 г. и предвид обстоятелството, че същата надвишава 40 000 лв., жалбоподателят като физическо лице е бил длъжен да я декларира в годишната данъчна декларация за 2020 г. Декларацията е следвало да бъде подадена до 30.04.2021 г., но доколкото тази дата е неприсъствен ден, крайният срок за подаване се явява първият работен ден - 03.05.2021 г. За така извършеното нарушение законосъобразно е приложена административнонаказващата норма на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ. Текстът на чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ предвижда, че физическо лице, което, като е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл.50, ал.1, т.5, се наказва с глоба в размер 10 на сто от недеклаираните суми. На жалбоподателя правилно е наложено наказание „глоба“ в размер на 7 217.5 лв., което представлява 10 на сто от недеклаираните суми по заеми.

При извършената служебна проверка не бяха констатирани нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, допуснати в хода на административнонаказателното производство. К а к т о АУАН, така и атакуваното постановление, са съставени от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е пълно описано с всички относими към конкретния състав признаци, обстоятелствата, при които е извършено, а също и доказателствата, които го подкрепят. От съдържанието на АУАН и наказателното постановление по еднозначен начин се установява за какво деяние е санкциониран жалбоподателят и каква е неговата правна квалификация. Неоснователно е твърдението, че същият не е осъществил процесното нарушение и затова неправилно била ангажирана отговорността му. По делото са приложени договори от 20.12.2019 г. и 20.12.2020 г., от които безспорно се установява, че Е. е получил като заеми сумите, съответно 22 175 лв. и 50 000 лв. Тези заеми възлизат общо на 72 175 лв. и като непогасен остатък към края на 2020 г. жалбоподателят е трябвало да ги декларира, но не е изпълнил задължението си. В подкрепа на изложеното са всички писмени доказателства, а също и показанията на свидетеля, който е извършил проверката. Не се споделя и доводът, че неправилно била определена датата на нарушението - 03.05.2021 г. Както вече се посочи по-горе, годишната данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ е следвало да бъде подадена в срок до 30.04.2021 г., но това е неприсъствен ден. Съгласно разпоредбата на чл.22, ал.7 от ДОПК, когато срокът изтича в неприсъствен ден, този ден не се брои и срокът изтича в следващия след него присъствен ден. В случая следващият присъствен ден е 03.05.2021 г. и именно това е датата на нарушението. Предвид изложеното, наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и направената претенция за разноси, на основание чл.63д, ал.4 вр. ал.1 от ЗАНН следва на административнонаказващия орган да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. По силата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 150 лв. В случая по делото е проведено едно съдебно заседание, на което е взел участие процесуалният представител на наказващия орган, поради което следва да се присъди възнаграждение в размер от 100 лева. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Национална агенция за приходите със седалище град София, именно в полза на същата в качеството ѝ на юридическо лице следва да бъдат присъдени разноските по делото.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № ***/29.06.2022 г., издадено от

Директор на дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП-Пловдив, с което на А. Б. Е. с ЕГН *****, адрес ***, за извършено нарушение по чл.50, ал.1, т.5 б.,г“ вр. чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 217.5 лв. на основание чл.80а, ал.1 от ЗДДФЛ.

ОСЪЖДА А. Б. Е. с ЕГН *****, адрес ***, общ.Кирково, обл.Кърджали, да заплати на Национална агенция за приходите със седалище град София, сумата от 100 лв., представляваща направени разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Кърджали по реда на глава 12 от АПК, в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____